

פרשת יתרו

מצוות כיבוד אב ואם

נאמר בעשרת הדברות: "זכור את יום השבת לקדשו... כבוד את אביך ואת אמך"? מדוע נסמכה מצוות שבת לכיבוד אב ואם? **כותב המעם לוינר** (שמות ב תרלט) לרמוז שכל המכבד את אביו ואמו, אינו בא לידי חילול שבת, כי יש אדם נכשל בחילול שבת שלא בכוונה, ושכר המצוה הזאת שישמרו אותו משמים, שלא יבוא לידי כך. (ילקוט שמעוני דברים פרק ה) **ומובא בתנא דבי אליהו** [פרשה כד] אמר אליהו הנביא... למה נסמכה מצוות כיבוד אב ואם למצוות שבת? ללמדך שכל זמן שאדם מכבד את אביו ואת אמו, אין חטא בא לידו! מובא בתנא דבי אליהו רבא אמר: כך כד "כשם שכיבדת ועיגגת את אביך ואת אמך לעת זקומתם, כך תהא מתענג על ה'".

אמרו חז"ל: **השווה הכתוב כיבוד אב ואם - לכבודו של הקדוש ברוך הוא!** שהרי בכיבוד אב ואם נאמר: "כבוד את אביך ואת אמך", ולגבי כבוד ה' נאמר: "כבוד את ה' מהונך". **וכן השווה הכתוב מורא אב ואם - למוראו של הקדוש ברוך הוא!** שהרי במורא אב ואם נאמר: "איש אמו ואביו תיראו", ולגבי מורא ה' נאמר: "את ה' אלוהיך תירא".

הגמרא במסכת קידושין דף ל: אומרת שלושה שותפים יש באדם: הקב"ה, אביו ואמו. אביו ואמו נותנים בו אברים וגידים, בשר ודם, והקב"ה נותן בו נשמה. **בזמן שאדם מכבד את אביו ואת אמו, אומר הקב"ה: מעלה אני עליהם כאילו דרתי ביניהם וכבדוני!** ובזמן שאדם מצער את אביו ואת אמו, אומר הקב"ה: יפה עשיתי שלא דרתי ביניהם, שאילו דרתי ביניהם - ציערוני!

כותב ספר החינוך טעם כיבוד אב ואם הוא מדין הכרת הטוב ומי שלא מכבדם נקרא נבל וזה לשונו ". (מצוה לג) במצוות כיבוד הורים: "משורשי מצוה זו, שראוי לו לאדם שיכיר ויגמול חסד למי שעשה עמו טובה, ולא יהיה נבל ומתנכר וכפוי טובה. שזו מידה רעה ומאוסה בתכלית לפני אלוקים ואנשים.

המכבד את אביו ואמו זוכה לשכר גדול אמרו חז"ל: יוסף הצדיק - מתוך שעמד והתחזק בכבוד אביו במצרים, זכה לעטרת שיבה, (מדרש שוחר טוב משלי טז) אמרו חז"ל: המכבד את אביו, הקב"ה נותן לו בנים שיכבדוהו - מידה כנגד מידה. (מדרש תלפיות ענף כיבוד אב ואם, ודייק כן מילקוט איוב תתקצ)

כותב רבנו יצחק אברבנאל: מה שאמרה התורה "למען יאריכון ימך", זו אינה רק הבטחת שכר, אלא לומר לאדם: הלא אף אתה - יאריכון ימך על האדמה, גם אתה בעצמך תהיה אבא לילדים, וגם אתה תגיע לגיל כזה, שבו תזדקק לבניך. אם אתה תכבד את אביך ואת אמך - אף בניך יכבדו אותך בזקנותיך, כי הנה במידה שאדם מודד בה מודדים לו! ואם כן כיבוד אב ואם אינו רק לתועלת הזקנים המכובדים, כי אם גם לתועלת הבן המכבד אותם, כי לגלג הוא שחוזר בעולם.

כותב אור החיים סגולה היא מה שיכבד את אביו ואמו יכבדו אותו ואם לא יכבדם גם בניו יחזרו לו אמר רבי שמעון בר יוחאי: "כשם שמתן שכר מרובה, כך עונשן מרובה!" (מדרש שמואל פרשה ז) אם אין אדם מכבד את אביו ואת אמו - גזירות קשות באות עליו". ה' יצילנו. (תנא דבי אליהו רבה פרשה כד) **כך מי שמכבד זון ומפרנס את אביו ואמו עד שנפטרו בשלום לבית עולמם, והולך בדרכי שמים, ובה הוא עושה נחת רוח לאביו ולאמו, אומר לו הקב"ה: בני, בוא וראצך גנזי שמים שהם גנוזים לך אצלי, מפני שכיבדת ופרנסת את אביך ואמך, ועשית לי נחת רוח במעשים הטובים שלך? ועל כך נאמר: "ובוא עליך כל הברכות האלה והשיגוך, כי תשמע בקול ה' אלוהיך"!** (תנא דבי אליהו כז)

מסופר בגמרא במסכת קידושין, עד כמה היו התנאים והאמוריים חרדים לקיים מצווה זו כדבעי, רב יוסף היה סגי נהור [לא רואה], וכשהיה שומע את קול צעדי אמו, היה עומד ואומר: הריני עומד מלפני השכינה שבאה! כיבד את אמו יותר משרואים ספר תורה אלא כמו שהשכינה באה,

הגמרא מספרת כיצד היה רבי טרפון מכבד את אמו המבוגרת. בכל פעם שהיתה אמו צריכה לעלות למיטתה או לרדת ממנה, היה מתכופף כדי שמעיה עליו ויתנתן בו! עשיר גדול היה, ויכול היה להעמיד לרשותה משרתות אין מספר, אך העדיף לקיים את המצוה בגופו. באחת השבתות, כשירדה אמו לטייל בחצר, נקרעה רצועת מנעלה, ונותרה רגלה יחפה. מיד בא רבי טרפון, התכופף ושם את כפות ידיו מתחת לרגליה, וכך הלכה על כפות ידיו עד שהגיעה למיטתה. (קידושין לא ע"ב. ירושלמי פאה פרק א אבימי - היו לו חמשה בנים גדולים, וכאשר היה אביו

רבי אבהו, דופק על דלת ביתו, היה אבימי רץ בעצמו לפתוח את הדלת, ולא היה נותן לאף אחד לפתוח. ובהליכתו עד הדלת, היה אבימי קורא שוב ושוב: "כן, כן, אבא, אני בא, אני פותח...". (קידושין לא) פעם אחת ביקש ממנו אביו להביא לו מים לשתות, הלך אבימי להביא את מבוקשו, והנה כשחזר מצא את אביו מנמנם. לא היח אבימי את הכוס ליד אביו והלך, שאין זה כבוד, אלא עמד לפני אביו כעבד לפני רבו כשהכוס בידו, והמתין לו עד שיתעורר!

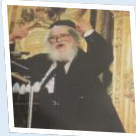
"מובא בתנא דבי אליהו (תנא דבי אליהו רבא פרשה כד) **כל המבקש ימים ושנים, ועושר ונכסים וחיים בעולם הזה, וחיים ארוכים לעולם הבא שאין לו סוף, יעשה רצון אביו שבשמים ורצון אביו ואמו".**

חזר בתשובה בזכות כיבוד הורים של בניו של הרב רביץ זצ"ל כבד את אביך ואת אמך למען יארכוך ימך" כ, יב. מוסר כליות. **מסופר בצפון תל אביב היה בית כנסת שבקושי "גירד"** מניין מתפללים. יום אחד החל להגיע למקום מבוגר בן שבעים. הוא לא נראה דתי מבית. הוא נהג להתפלל ומיד לצאת. רב בית הכנסת התפלל. בדרך כלל אדם כזה מגיע לאזכרה וכי ומעולם לא ראה שגיל כה מבוגר אדם כזה חוזר בתשובה. לאחר כמה פעמים שהאיש הופיע, פנה אליו הרב: "האם אתה זקוק לעשות אזכרה? אני פה הרב, תוכל להגיד לי". "לא. אני חוזר בתשובה". הרב נדהם: "מה קרה?". "האם שמעת על הסיפור של הרב רביץ ז"ל? הוא הרב נזכר במקרה שאירע עם הרב רביץ שעשה קידוש השם. הוא היה זקוק להשתלת כליה וכל ילדיו נלחמו ביניהם מי יתן את כליתו לאביו. לבסוף ניגשו לדין תורה אצל הרב אלישיב זצ"ל, שפסק כי לבכור זכות הבכורה. ואכן הבכור תרם לאביו כליה.

הדבר התפרסם ועשה קידוש השם גדול. "כן, שמעתי. באמת קידוש השם שמיים". - הפטיר הרב. "אז תדע, כבוד הרב, שלי קרה אותו סיפור בדיוק! הייתי זקוק להשתלת כליה והרופאים פנו אל ילדי. בני אמר שהוא נוסע עוד מעט למסע בחו"ל והוא זקוק לכוחות ותורמת הכליה תחליש אותו. פנו לבתי, והיא טענה שעוד מעט היא מתחילה סמסטר חדש באוניברסיטה והיא זקוקה לכוחות ללמוד, ולכן אף היא אינה יכולה". כאן פרץ הזקן בבכי והמשך: "הנה, אתה רואה? נתתי לילדי את החיים, השקעת בהם הכל, הזרמתי כספים בלי סוף, שלחתי אותם ללמוד, נתתי להם חוגים ומה לא והם ישארו אותי ככה: הייתי מאוד מדוכדך. בדיוק אז ראיתי את הכתבה בעיתון על דין התורה בין ילדי הרב רביץ וראיתי מה זה הכוח של התורה, באותו הרגע החלטתי לחזור בתשובה..." (ברכת דוד).

מסופר על הרבי רבי אהרן מפניסק-קרלין זצ"ל ברוחב, ובדרכו בדבר מה, מעד ונפל ושבר את רגלו. הרופא אשר גבס את רגלו, פסק חד משמעית כי למשך שבועות ארוכים תצטרך הרגל להיות מגבסת. הרבי לא רצה בשום אופן כי יודע לאביו אשר ארע עמו, כדי שלא לגרם לו צער, ואכן הצליח להמנע ממפגש ישיר עם אביו כשרגלו מגבסת. אך בדיוק לקראת סוף התקופה, התקופה חתמה קרובה במשפחתו של הרבי. והרבי וגם שאביו יראהו ביסוריו, ומצא פתרון! בקש מאחד מנאמניו כי יעמד במשך כל זמן החתונה לפניו, ויסתיר את רגלו המגבסת מעיני אביו! ואכן, הרבי השתתף בחתונה, וכשבאו והודיע לו כי אביו הגיע אף הוא, התרומם ממקומו במאמצים עילאיים, כשנאמן ביתו מסתיר במסירות את רגלו, וכך עמד לקבל את אביו, ובלבד שלא לצער את אביו!

מסופר על הגאון הרב ברוך טולידאנו זצ"ל בהיותו בן תשע, חלה במחלה קשה. הוא שכב במיטתו, מתפלל בכאבים עזים, בוכה וגונח מרוב יסורים. לפתע נכנס אביו לחדר, לבקרו. בו ברגע - פסק הנער מבכיו. הידק את שפתיו - וחיך אל אביו! באותה שעה שהה שם ידידו ורעו, הגאון רבי יוסף משאש זצ"ל, שנדהם למראה השינוי הכביר שחל בו. לאחר שהאב יצא מהחדר, שבו הגניחות והאנחות. שאלו ידידו רבי יוסף: כיצד יכולת להחריש, אחר שסבלך רב כל כך?! ענה הנער בן התשע: "לא רציתי לצער את אבא, האם לא די בכך שאני סובל?! לא רציתי שגם לאבא יכאב!". **סיפר הרה"צ על סבו גה"צ רבי שמואל צבי קובלסקי זצ"ל,** מרבן של ישראל - החזון איש זצ"ל, היתה בפרוש ימי בן הזמנים. וכה אמר לו החזון איש: 'ראה, אתה הולך הביתה. תהיה בבית עם הורייך, מה שאתה מורגל פחות בכל ימות השנה... ראה לעצמך חובה ללמוד הלכות כיבוד אב ואם! כי מצוות כיבוד הורים דורשת ידע, הבנה וירידה לפרטי הפרטים כדי לעשותה באופן המיטבי והנעלה ביותר והוסיף הרה"צ קובלסקי כדאי לזכור את הבטחת ה'תנא דבי אליהו', כי המכבד את הוריו זוכה להגנה מפני חטא וכל עוונותיו נמחלים

קראנו בפרשה על מצוות כיבוד הורים כתוב במדרש תנחומה פרשת קדושים סימן ט"ו וז"ל "אמר הקב"ה, מי הקדימני ואשלם תחת כל השמים לי הוא מי הוא זה שהקדים כבוד לאבותיו ולא נתתי לו בנים." וכו' אמרו חז"ל: המכבד את אביו, הקב"ה נותן לו בנים שיכבדוהו - מידה כנגד מידה. (מדרש תלפיות ענף כיבוד אב ואם, ודייק כן מילקוט איוב תתקנז). ונראה שגם מי שעדין לא הקים בית בזכות כיבוד הורים יזכה להקים את ביתו. מכ"מ.

בגלל שלא מספיק כיבד את הוריו לא זכה לפרי בטן וכשכבדם נושע הרה"ג קובלסקי- הסיפור התרחש במשפחה אחת, בה גדלו אחד לצד השני שני אחים קרובים וידידים בלב ונפש, יצחק ופנחס. שני האחים נולדו בהפרש קטן זה מזה, והתחנתו בהפרש קטן עוד יותר: רק שלושה חודשים הפרידו בין חתונת יצחק - הגדול שביניהם, לחתונתו של פנחס - הצעיר ממנו. שנה לאחר הנישואין זכה פנחס לחתוך בן זכר. שמחת הבריית נערכה ברוב עם ובחדר, וגם אחיו הגדול השתתף בשמחה מכל הלב, אף שטרם זכה להיפקד בפרי בטן. חלפו עוד כמעט שנתיים, ושוב ערך פנחס קידושא רבא לרגל הולדת בתו, בה בשעה שאחיו הגדול, הנשוי מזה יותר משלוש שנים, טרם זכה לשמחה... חלפו עוד כמה שנים, ומדי כשנתיים נערכה שמחה נוספת בביתו של פנחס. ביתו הפך לעליו ושמח, מלא בילדים מחייכים ובקשקושים על הקירות... פנחס ידע מתוך שינה את הדרך לרופא הילדים השכונתי, כמו גם לחנות מוצרי התינוקות הסמוכה. גם רעייתו היתה עסוקה בהכנת

בקבוקים, סנדוויצ'ים, עיטוף ספרים לילדים הרכים וכל היתר... לעומתו, ביתו של יצחק אחיו היה קר וקודר. שקט מעיק ורועם. הבית נצץ והבריק תמיד. אף אחד לא גרר כסא וגם לא קשקש על הקיר. לא ידעו שם מהו מוצץ, ומעולם לא הרתיחו בקבוק... מצוקת אחיו העיקה על לבו של פנחס. 'הן היינו אחים קרובים כל כך, דומים כל כך. גדלנו ביחד, התחננו באותה תקופה, ותראי מה קורה', היה שח לרעייתו בצער. 'אני לא יכול לראות את אחי ככה, לא יכול, זה קורע לי את הלב. מה עוד נוכל לעשות כדי לזכותו בזרע של קיימא? איזו עוד סגולה נוכל לבצע כדי שגם בביתו של אחי יישמעו ברכות מזל טוב?' אפס, השנים חולפות ואין כל שינוי. ביתו של פנחס מלא בצאן קדשים, ואילו ביתו של אחיו הגדול ריק ומייחל... היה זה אחד הלילות המשמחים בחייו של פנחס. מזה כשנתיים שהוא עסק בגידול ובטיפוח נערה יתומה ובודדה, עזובה וגלמודה. בשעה טובה נמצא עבורה השידוך הנאות, ופנחס התאמץ להשיג את המימון הדרוש לחתונה ולכל צרכיה. למותר להאריך על התאמץ הרב שהקדיש בגיוס הכסף ובארגון החתונה, עד שזכה לרגע המאושר - לראות את הכלה היתומה והבודדה פוסעת מאושרת תחת

כלונסאות החופה... **באותו רגע, בשיא האושר והסיפוק, פרצו מתוך לבו המילים הבאות: 'אבא שבשמים, אם יש לי זכות של הקמת בית בישראל הלילה, אם זכיתי שעל ידי הקימה יתומה אומללה את ביתה, אני מזכה זכות זו לאחי יצחק בן חיה לאה, שיפתח לו מי שמפתח של חיה בידי שיערי שמים, ויזכה אותו לחבוק ילד במהרה ובקרוב!' מאוחר מאוד בלילה, בשוך הדי החתונה, חזר פנחס לביתו ועלה על יצועו. ואז - - - בעיצומו של הלילה נגלה אליו אביו בחלום. אילולא סיפור זה נשמע מכלי ראשון, היה קשה להאמין: אביו - שנפטר כמה שנים לכן - נגלה אליו במחזה הלילה. פנחס התרגש מהמפגש הפתאומי עם אביו, שהגיע אליו היישר מעולם האמת. הוא נבהל קמעא מהמחזה המפעים, אולם נרגע כשראה לפניו אביו קורנות, והוא אומר לו בחלומו כדברים הבאים: ראה, בני, זכית בזכות כבירה הלילה, ובעקבותיה ניתנה לי השרות לגלות את אוזנך בסוד מכבשנו של עולם בסיבת עיכוב ישועת בני - אחיך. הותרתי בעולם את אלמנתי - אמכם שתחיה, אך יצחק אינו מבקר אותה לעתים קרובות מספיק. עובדה זו מקטרגת עליו ואינה מאפשרת לסגולות ולתפילות לבקוע שערי שמים**

לישועתו, כי זכות כיבוד הורים חסרה לו... לך ואמור ליצחק, המשיך האב, 'כי אם הוא רוצה לזכות בפרי בטן, עליו להתחיל לבקר את אמו לעתים קרובות יותר. שיעלה אליה, ידרוש בשלומה, ישוחח עמה ויפיג את בדידותה, ואז ישועתו קרובה לבוא!' פנחס התעורר, וזיעה קרה כיסתה את מצחו. הוא רעד כעלה נידף, ואימת המחזה שראה ניכרה בשולי עיניו. עוד באמצע הלילה התקשר לאחיו, העירו מהשינה וסיפר לו את אשר ראה... יצחק שמע, ונבהל עד עמקי שמתו. כבר שנים שהוא מצפה לישועה, ולא חלם שהדבר קרוב אליו כל כך, במרחק כיבוד אם בלבד. אמנם הוא מבקר את אמה פעם בשבוע, מדי שבת בשבתו, בשל העובדה כי הוא מגיד שיעור מדי יום ועסוק בהרצאת תורה, אך מתברר כי זכות כיבוד אם מעכבת בעדו... כבר למחרת היום התייצב יצחק בבית אמו, והיא הופתעה מביקורו הלא צפוי. הביא עמו מעדנים ומגדנות מעשה ידי רעייתו, אך בעיקר - היה שם, בביתה. בשבילה הוא שוחח עמה, סידר בעבורה, סיעע לה בכל מיני דברים קטנים ונחוצים. ומני אז, עוד עברו יומיים בלי ביקור ממושך של יצחק בבית אמו. כל יום ראשון, שלישי וחמישי, מתקתק כמו שעון, הגיע יצחק, ומשהגיע - לא מיהר לשום מקום... ישב בביתה ובילה עמה, בסבלנות אין קץ וכאילו יש לו כל

הזמן שבעולם... עד יום ראשון אחד, כשנה וחצי אחרי - - - **בשמחה ובאושר אין קץ התקשר יצחק לאמו ביום ראשון אחרי הצהריים, בדיוק בשעת הביקור הקבועה. 'אמר בקול לח דמעות אושר, 'אני מאחך היום כי נולד לך בן ממש לפני שתי ידות - - - 'שנים רבות של המתנה לישועה הסתיימו באותו רגע מאושר. 'תינוק של כיבוד הורים' היה מכנה יצחק את העולל הקטן שנולד לו בזכות כיבוד הורים, חד וחלק! את הסיפור סיפר הגה"צ רבי אהרן מרדכי רוטנר זצ"ל, ויהיו הדברים לטובת נשמתו [דרשו] **ריצה המפתיעה של מרן החזון איש** - אחד הימים התעכב החזון איש זמן רב במעונו... מנהיג היהדות החרדית באותם ימים נקרע בין רצונו לשקוד על תורתו לבין הכרעות ציבוריות כבדות משקל שהצטברו על שולחנו, שכדי לדון בהן נדרש לקבל בביתו משלחות שונות. לפיכך בשעות לפני הצהריים לא יצא הביקור אל הפועל, וגם בשעות אחה הצהריים הופתעו בני הבית לראות שאינו יוצא לביקור היומי בבית אמו, כי הוא טרוד מאוד... רק בשעת ערב**

הזכיר לו מי מבני ביתו כי טרם ביקר את אמו היום, וכבר מתאחרת השעה. וכך סיפר אותו עד למעשה: 'מיד כשהזכרתי על דבר הביקור, הוא תפס את החליפה והחל לרוץ לכיוון בית אמו. הוא חשש כל כך מהאחור, מהעובדה שאולי אמו הצטער על עיכוב הביקור - עד שהוא רץ מהר עלם צעיר, ולא הצלחתי להדביק את צעדיו! רק דקה או שתיים אחרי שנכנס לביתה, הצלחתי להגיע לשם מתנשם ומתנשף...'. ברחוב עמדו אנשים מתפלאים: מה לגדול הדור ולריצה דחופה כל כך בערב של יום! 'בוודאי שאלה חשובה או עיסוק ציבורי דחוף', הרהרו בלבם. ולא היא - מצוות כיבוד הורים היא שהריצה אותו, וזירזה את צעדיו יותר מבחור צעיר ונמרץ!

זכות כיבוד הורים ניצל מהקורונה

גל הראשון חליתי בקורונה. בימים הראשונים הסתדרתי בבית די טוב. אבל אז התחילו קשיי השימה. ערב אחד נחנקתי והתקשיתי לרופא והוא שלח את מדי"א. הם מדדו סיטורציה וכי' ואחרי התייעצות החולט שצריך להעביר אותי בדחיפות לבית חולים, לחבר אותי לחמצן. וקיבלתי טיפול מקצועי. אעפ"כ, מצב הנשימה רק הלך והדרדר. נאסר עלי לדבר אפילו מילה. כוחותי עזבוני והרופאים הסבירו שהגוף נלחם לנשום וזה מחסל את כל הכוחות. אמנם עדין העירות התישה אותי, הסיטורציה ירדה למרות הגברת החמצן, והרופאים המליצו על הנשמה, כלומר בהרדמה. **זה היה יום שלישי בשבוע שעת לילה. רופאי בית החולים התייצבו ליד מיטתי, והורו לי לחתום על הסכמה להרדמה ולהנשמה. התנגדתי בכל כוחותי הדלים. למה התנגדתי כי ראיתי סביבי יותר מידי דברים.** ראיתי אנשים שהיו במצב די טוב, עצמאיים וחיוניים, אך כאשר הם התדרדרו להנשמה ולהרדמה, תוך כמה ימים הם נפטרו. לא כולם כמובן. הרוב עוברים את זה בשלום. אבל די היה לי במה שראיתי עם אנשים שהיו נראים מלאי חיות וחיוניות שהספקתי לשוחח עמהם וליצור עמהם קשרים, ובהתדרדרות מפתיעה הובלו למנוחות ממיטות הסמוכות לדי. אני עצמי עוד אתמול ושלשום הסתובבתי במחלקה ועזרתי לאותם אנשים בפעולות פשוטות שהיו צריכים בהן עזרה, בהנחת תפילין וכדומה, עד שהם הורדמו. אז עכשיו תורי? חלילה זה הסוף?!! לא מסכים. הרופאים ראו את התנגדותי ואמרו לי: **אנחנו נותנים לך דחיה עד מחר בבוקר. ניתן לך לעבור עוד את הלילה כן, בתוך מעקב זהיר, אבל מחר בבוקר אתה חייב לחתום. המצב לא יכול להמשך כך יותר.** בינינו, הם די צדקו. אכן התקשתי מאד בנשימה, עם החמצן ועם הכל. אם לא ראיתי בעיניים את מלאך המוות למראשותי, הרגשתי אותו... הם הלכו ואני נשארתי עם עצמי ועם מחשבותי. בעצם הייתי כבר מיואש. הבנתי שזה הולך לקראת הסוף. לא האמנתי שאשרוד את ההנשמה במצבי, כי הענתי כבר לבית החולים עם סיפור רקע, מה שקרוי היום חולה בסיכון. ואז, ברגע אחד, בשעת לילה מאוחרת, בין מחשבת יאוש אחת לשניה, פרצתי בבכי נורא מעומק הלב, התפללתי בכל כוחי, וזעקתי חרישית במילים אלה: **אמא! אמא שלי ע"ה. את היום בשמים וידועת את האמת. מיום חר רביעי! אל תתני שירדימו אותי ביום רביעי!?! את תתני! את לא תתני.**" ונדמתי או התעלפתי. לא ברור. מה היה פשר הפניה של איש לאמו ומה הקשר ליום רביעי? הנה פשר הדברים. אמי ע"ה היתה ידועת חולי מאז שאנחנו הילדים זוכרים אותה. היא עברה שיתוק ילדים, ולעת בגרותה היתה מוגבלת. כולנו נישאנו ב"ה והלכנו איש איש לדרכו ולעירו, אבל את אמא לא זנחנו. היא היתה זקוקה לנו. מאז נישואי גרתי בבית שמש. אמא ע"ה התגוררה עם אבינו שליט"א במודיעין עילית. עשינו תורות בין האחים והאחיות, מתי כל אחד ילך להיות איתה ולסעוד אותה /

אני קיבלתי את יום רביעי. במשך כעשרים שנה, מיום נישואי ועד שהיא נפטרה, הייתי קם כל יום רביעי בבוקר ונוסע לאמי, מבית שמש למודיעין עילית, ונמצא איתה כל היום כולו. קוננה לה, הולך איתה לטיול, כולל עזרה בהתארגנות שלא היתה פשוטה. לפעמים עמל של שעות לכשנעה להתגבר ולהצאת, מנה שבמנצחה היה הכרחי ליהיה ולבריא אותה. מסב איתה לסעודה, משוחח עמה ומנעים את זמנה ומשתדל לדאוג לצרכיה, יום שלם. פעם בשבוע. שבוע אחרי שבוע. לא שנה. לא שנתיים. עשרים שנה. ביום רביעי. אתה מבין שקביעות כזאת זה אומר, לא לוותר בשום מצב. לא כשקשה לך בבית. לא כשאתה עצמך לא מרגיש הכי טוב. לא כשקמת על צד ימין ולא כשקמת על צד שמאל... לא שילדך צריכים אותך ולא כשפרנסתך מציקה. בכל מצב ובכל תנאי. בכל מזג אוויר ובכל מצב רוח, אתה קם ונוסע. **ותמיד ביום רביעי.** זה מה שצף ועלה לפני באותו לילה שבין שלישי לרביעי. זה מה שפרץ אצלי סכר דמעות וגרם לי לפנות לשמים בתפילה. ביקשתי שאמא תהיה מליצת יושר עבורי. היא יכולה להעיד שהכל אמת. היא קיבלה את פני כל יום רביעי. אף פעם לא איכזבתי. **יום רביעי. היום של ה'כיבוד אם' שלי. ביום הזה שירדימו אותי!** הקב"ה שמע את תפילתי ובזכות המצוה החזירני לחיים. בהמשך הלילה נכנס הרופא לעקוב אחר המדדים הנוחתיים שלי, אם חלילה לא הגיע רגע קריטי, ולהפתעתו הוא לא ראה ירידה אלא עליה והתייצבות. הוא לא הסתיר את השתוממותו. בבוקר באו הרופאים למיטתי, וכשבדקו את הסיטורציה פרצה מפניהם קריאת הפתעה: **מה קורה כאן, וכיטורציה שלך זינקה בעשר ספרות. ניצחת את הקורונה! כל הכבוד. אתה לא צריך הנשמה!**" ברוך השם כך היה. הסיטורציה עלתה ועלתה ונשארה יציבה. גם כשהחלישו את עוצמת החמצן, הצלחתי לנשום בכוחות עצמי. בתחילה היה מדובר שאזדקק לחמצן לאורך חודשים, והנה הנס והפלא, שכעבור כמה ימים כבר התפנית למלונת קורונה עם נסיון להגמל לחמצן. נסיון שהצליח. כעבור כמה שבועות כבר הייתי בבית, בריא, אף כי חלש. **אל הודימו אותי ביום רביעי.** וגם לא בחמישי וגם לא בליל. **יום השם שהחזירני לבין החיים. כה יתן ה' וכה יוסיף, בריאות איתנה לי ולכל עם ישראל.** המודיע טי בחשון תשפ"א

